

Dziennik ustaw państwa

dia

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część II. — Wydana i rozesłana dnia 3. stycznia 1918.

Treść: (M 2 i 3.) 2. Ustawa, którą przedłuża się czas trwania funkcyi rzeczywistych członków izb handlowych i przemysłowych do dnia 31. grudnia 1918. — 3. Rozporządzenie w sprawie wykonania i uzupełnienia rozporządzenia cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1915 o pozbywaniu gruntów rolnych i leśnych.

2.

Ustawa z dnia 30. grudnia 1917,

którą przedłuża się czas trwania funkcyi rzeczywistych członków izb handlowych i przemysłowych do dnia 31. grudnia 1918.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł 1.

Czas trwania funkcyi tych rzeczywistych członków izb handlowych i przemysłowych, których mandat został rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1916, Dz. u. p. Nr. 428, przedłużony do dnia 31. grudnia 1917, tudzież czas trwania funkcyi rzeczywistych członków izb handlowych i przemysłowych, których mandat upływa w myśl § 6. ustawy z dnia 29. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 85 o organizacyi izb handlowych i przemysłowych z dniem 31. grudnia 1917, przedłuża się do dnia 31. grudnia 1918.

Artykuł 2.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 31. grudnia 1917.

Wykonanie jej poruczam Mojemu Ministrowi handlu.

Laxenburg, dnia 30. grudnia 1917.

Karol włr.

Seidler włr.

Wieser włr.

3.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości, Ministra rolnictwa i Ministra skarbu z dnia 30. grudnia 1917

w sprawie wykonania i uzupełnienia rozporządzenia cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 234, o pozbywaniu gruntów rolnych i leśnych.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, rozporządza się, co następuje: Zarządzenia celem wyszukania odpowiedniego nabywcy w razie nieuniknionej konieczności pozbycia.

§ 1.

Jeżeli komisya dla obrótu ziemią uchwali zezwolić na przeniesienie własności gruntów

rolnych lub leśnych po myśli § 7. rozporządzenia cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 234, chociaż przeniesienie sprzeciwia się przepisom §§ 4. do 6. rozporządzenia cesarskiego, to przed wygotowaniem swej uchwały ma zawiadomić o tem biuro podane w § 2. z wymienieniem gruntów, pozbywającego i nabywcy, tudzież istotnych postanowień czynności prawnej. Zawiadomienie to należy podać do wiadomości pozbywającego i nabywcy.

§ 2.

(1) Biura, do których należy wysłać określone w § 1. zawiadomienie (biuro pośrednictwa), oznaczy Minister rolnictwa za pomocą obwieszczenia, które ma być ogłoszone w Dzienniku ustaw państwa.

(2) Z reguły należy ustanawiać związki rolniczych stowarzyszeń zarobkowych i gospodarczych jako biura pośrednictwa. Jeżeli w jakimś kraju zostanie ustanowionych więcej biur pośrednictwa, to w obwieszczeniu należy zarazem zaznaczyć, czy zawiadomienie należy wysłać w poszczególnym przypadku do wszystkich lub do których biur pośrednictwa.

§ 3.

Korporacja ustanowiona przez Ministerstwo rolnictwa jako biuro pośrednictwa jest upoważniona w myśl postanowień niniejszego rozporządzenia do nabywania gruntów nawet wtedy, gdy wedle jej statutów takie czynności nie należą do jej zakresu działania.

§ 4.

(1) Jeżeli biuro pośrednictwa nie złoży żadnego oświadczenia w ciągu czterech tygodni po otrzymaniu zawiadomienia Komisji dla obrotu ziemią, to uchwałę, którą zezwolono na przeniesienie (§ 1.), należy wygotować.

(2) Z ważnych powodów może przewodniczący Komisji dla obrotu ziemią przedłużyć ten czasokres najwyżej o dalsze cztery tygodnie.

§ 5.

Jeżeli biuro pośrednictwa lub wymieniony przez nie kupiec, odpowiadający postanowieniom §§ 4. i 5. rozporządzenia cesarskiego oświadczy za zgodą sprzedającego zawczasu (§ 4.), że chce nabyć grunta, to Komisja dla obrotu ziemią winna odmówić zezwolenia na przeniesienie na podstawie czynności prawnej, przedłożonej jej pierwotnie do

rozstrzygnięcia, lecz ma się zgodzić na przeniesienie na rzecz biura pośrednictwa lub wymienionego przez nie kupca.

§ 6.

(1) Jeżeli w ciągu ustanowionego czasokresu (§ 4.) Komisja dla obrotu ziemią otrzyma doniesienie, że pozbywający nie przyjął oferty biura pośrednictwa lub wymienionego przez nie kupca (§ 5.), chociaż cena kupna dosięga wartości szacunkowej gruntów i chociaż ofiarowano zapłcenie jej w gotówce przy objęciu gruntów, o ile cena kupna niema być policzona na długi i ciężary, które mają być przyjęte z gruntami, to komisja dla obrotu ziemią winna odmówić zezwolenia na przeniesienie na podstawie czynności prawnej, przedłożonej jej pierwotnie do rozstrzygnięcia.

(2) Jeżeli podana przez biuro pośrednictwa oferta nie odpowiada tym warunkom, to uchwałę, którą zezwolono na przeniesienie (§ 1.), należy wygotować.

§ 7.

(1) Czy ofiarowana cena kupna (§ 6.) dosięga wartości szacunkowej, należy ustalić na podstawie oszacowania sądowego, które było przeprowadzone w ciągu ostatniego roku lub które ma zarządzić z urzędu przewodniczący Komisji dla obrotu ziemią. Przy szacowaniu należy postępować według przepisów regulaminu szacowania nieruchomości (rozporządzenie ministerjalne z dnia 25. lipca 1897, Dz. u. p. Nr. 175.). Do oszacowania należy wezwać pozbywającego i biuro pośrednictwa lub wymienionego przez nie kupca.

(2) Koszta oszacowania ma ponosić ten, kto postawił ofertę i nabywa grunt. Pozatem ponosi je państwo.

§ 8.

(1) Jeżeli wypośredkowana wartość szacunkowa jest wyższa niż ofiarowana cena kupna, to biuro pośrednictwa lub wymieniony przez nie kupiec może podwyższyć ofertę do wysokości wartości szacunkowej. Podwyższenie oferty uważa się za skuteczne na czas, jeżeli wpłynie do Komisji dla obrotu ziemią w ciągu trzech dni po oszacowaniu, a jeżeli biuro pośrednictwa (wymieniony przez nie kupiec) nie było przy oszacowaniu obecne, w ciągu trzech dni po zawiadomieniu go o wartości szacunkowej. Podwyższoną ofertę ma postawić biuro pośrednictwa (wymieniony przez nie kupiec) także pozbywającemu.

(2) Jeżeli w ciągu dni 14 po zawiadomieniu o podwyższeniu oferty nie wpłynię do Komisji dla obrotu ziemią dowód, że pozbywający ofertę przyjął, to należy postąpić w myśl § 6.

Zarządzenia celem uzyskania odpowiedniego nabywcy przy licytacjach przymusowych.

§ 9.

Jeżeli zostanie udzielone zezwolenie na licytację przymusową gruntu rolnego lub leśnego, do którego stosują się przepisy rozporządzenia cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 234 (§ 2. rozporządzenia cesarskiego), to wygotowanie edyktu licytacyjnego należy dotężyć biuru pośrednictwa. O późniejszym zawiadomieniu postępowania licytacyjnego należy je zawiadomić.

§ 10.

Jeżeli w toku licytacji przymusowej gruntu rolnego lub leśnego, do którego stosują się przepisy rozporządzenia cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 234 (§ 2. rozporządzenia cesarskiego), biuro pośrednictwa postawi przed zamknięciem licytacji taką samą ofertę jak ofiarujący najwyższą cenę kupna. to należy udzielić przybicia targu biuru, jeżeli wedle uznania komisarza egzekucyjnego przeniesienie własności na innego ofiarującego najwyższą cenę sprzeciwiałoby się przepisom §§ 4. do 6. rozporządzenia cesarskiego. Udzielenia przybicia targu nie można z tego powodu zacząć ani opozycją ani rekursami.

§ 11.

(1) Jeżeli przy licytacji przymusowej przeniesienie własności na ofiarującego najwyższą cenę kupna sprzeciwiałoby się według uznania komisarza egzekucyjnego przepisom §§ 4. do 6. rozporządzenia cesarskiego, to sąd egzekucyjny ma przed wygotowaniem uchwały przybicia targu, chociaż nie zachodzą wymogi § 13., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego zasięgnąć decyzji Komisji dla obrotu ziemią co do dopuszczalności przeniesienia własności.

(2) Jeżeli komisya uzna, że przeniesienie własności sprzeciwia się przepisom §§ 4. do 6. rozporządzenia cesarskiego, to sąd egzekucyjny winien wezwać biuro pośrednictwa, by w ciągu dni 14 po doręczeniu uchwały oświadczyło przy

równoczesnem złożeniu wadyum, czy chce nabyć nieruchomość na podstawie warunków licytacyjnych za najwyższą ofertę.

§ 12.

Jeżeli takie oświadczenie nadejdzie na czas, to należy udzielać biuru pośrednictwa uchwałą przybicia targu, w przeciwnym wypadku należy wygotować uchwałę przybicia targu dla ofiarującego najwyższą cenę kupna.

§ 13.

Postanowienia § 9., ustęp 1., stosują się analogicznie do nadofert i wniosków o objęcie (§ 200., l. 1, ord. egz.). Jeżeli Komisya dla obrotu ziemią uzna, że przeniesienie własności sprzeciwiałoby się przepisom §§ 4. do 6. rozporządzenia cesarskiego, to nadoferty (wniosku o objęcie) nie należy przyjąć.

Postanowienia wspólne.

§ 14.

Biuro pośrednictwa winno jak najrychlej przenieść dalej nabyte grunta i na razie gospodarować na nich samemu lub przez osoby trzecie w sposób odpowiadający przepisom § 4. rozporządzenia cesarskiego. Dalsze przeniesienie podlega przepisom rozporządzenia cesarskiego.

§ 15.

Jeżeli roczne oprocentowanie gotówki wyłożonej z konieczności przez biuro pośrednictwa na zakupno gruntów przewyższa spodziewany przeciętny dochód roczny z gruntów, to biuro pośrednictwa na prośbę, wniesioną do politycznej władzy krajowej, popartą wymaganymi dowodami, otrzyma na czas aż do dalszego przeniesienia gruntów, najwyżej jednak na przeciąg trzech lat, dodatek ze skarbu państwa w wysokości wspomnianego wyżej deficytu; kwota ta nie może jednak przewyższać 2% kosztów nabycia.

§ 16.

(1) Zapłata należności przenośnej za przeniesienie własności gruntów na biuro pośrednictwa będzie na razie odroczone aż do dalszego ich przeniesienia, jednak nie na dłużej jak na trzy lata, bez naruszenia jednak prawa zarządu skarbowego do przedsiębrania kroków, koniecznych do strzeżenia ustawowego, uprzywilejowanego prawa zastawu dla tej należności.

(2) Jeżeli grunta zostaną dalej przeniesione w ciągu lat trzech, to nabycie gruntów przez biuro pośrednictwa traktuje się odnośnie do należyłości przenośnej tak, jak gdyby biuro pośrednictwa nabyło grunta jako zastępca nowego nabywcy, wykazany należycie w myśl punktu 6., lit. c, wstępnych uwag do taryfy ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

§ 17.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z pierwszym dniem miesiąca, następującego po jego ogłoszeniu.

Schauer wlr.

Wimmer wlr.

Silva-Tarouca wlr.